

BONDĂREL ȘI TIMPUL

BRITTA SABBAG
MAITE KELLY
JOËLLE TOURLONIAS

TRADUCERE DIN LIMBA GERMANĂ DE MARA WAGNER

CORINT BOOKS

În vechea sală de așteptare a gării e mare forfotă bondărească. Micul Bondărel, alături de părinții săi, așteaptă sosirea bunicii Bondărescu.
— Mai durează mult? întrebă micul Bondărel nerăbdător.

— Același lucru m-ai întrebat și acum două minute, oftează tata Bondărescu.

— Nu mai e mult, intervine și mama, cu blândețe.
Ajunge în curând!

— Dar când este în curând? întrebă micul Bondărel.

Timpul pur și simplu stă pe loc!

— Atențiune, atențiune! se-aude un glas în difuzorul gării. Trenul Haihui are din nou întârziere.

Bondărel nu mai are deloc răbdare.

Carlos, gândacul controlor, își lustruiește fluierul.

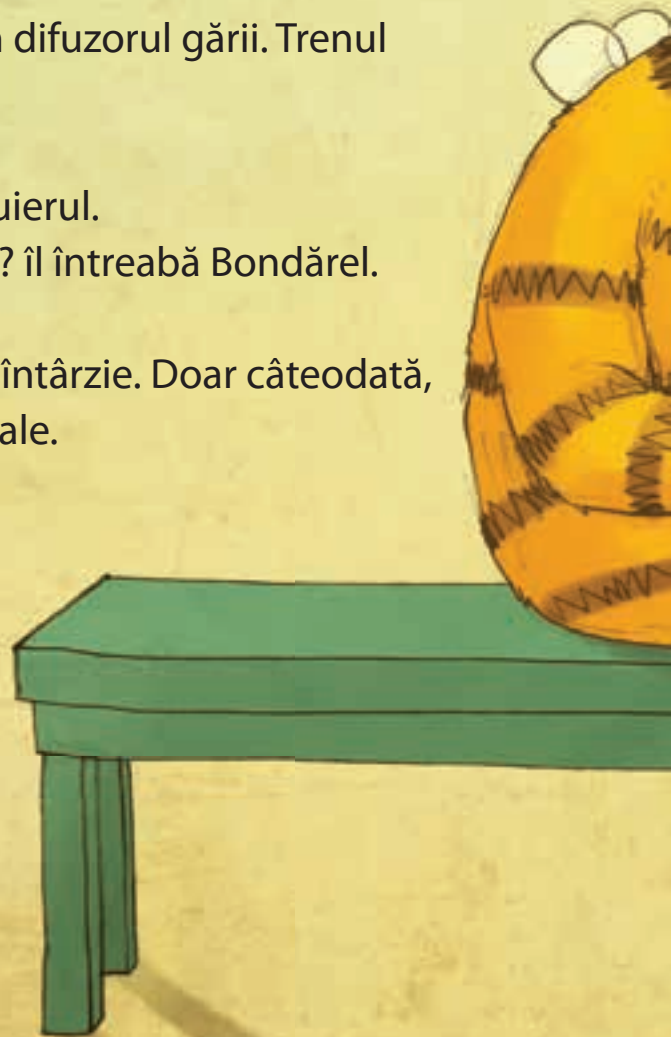
— Trenul ăsta nu poate să vină mai repede? îl întreabă Bondărel.

Carlos scutură din cap.

— Asta-i treaba cu trenurile Haihui, mereu întârzie. Doar câteodată, însă foarte rar, li se mai întâmplă să fie punctuale.

Micul Bondărel se întreabă:

De ce mi se pare așteptarea asta atât de lungă?

— Asta-i valiza mea!

— Ba nu, e a mea!

Albinuța Bâz și viespea Viorela se ceartă în fața căruțului pentru bagaje.

— Luați-l, vă rog, și pe al meu, spune Albina Bia către Cornel, gândacul cărăuș.

— Încet și cu răbdare, răspunde Cornel. Dacă ne păstrăm calmul, avem timp să le facem pe toate așa cum trebuie.

Lui Bondărel nu-i vine să creadă cât este de lung șirul de valize.

— Uauuu, câte valize! spune el.

— Dacă privești tot șirul, spune Cornel cărașul, ți se pare îngrozitor de lung. Dar eu mă uit la fiecare valiză în parte și timpul trece mult mai repede.

Bondărel zâmbește.

Poate că timpul trece la fel de repede și atunci când înfuleci biscuiții cu miere unul după altul.

PLECĂRI			
1700	BZ 120	PARIS	17
1734	BZ 562	OSLO	8
1737	BZ 173	BERLIN	3
1743	BZ 32	BOLOGNA	25
1752	BZ 667	ROMA	21
1755	BZ 721	FRANKFURT	19

Rița Gărgărița vinde biscuiți cu miere pe peron.

— De ce trece timpul ăsta atât de încet? o întreabă Bondărel.

— Ehei, Bondărel! oftează Rița Gărgărița. Timpul trece, de fapt, mult prea repede.

Apoi înfășoară câțiva biscuiți într-o pungă din frunze și i-o întinde lui Bondărel.

— Parcă ieri erau copiii mei miiiici, miiiici de tot. Și acum jumătate dintre ei au plecat deja în lume.

Bondărel molfăie la biscuiți și punga se golește cât ai clipi.

— Vezi tu, micuțule Bondărel, când e vorba despre copii și despre biscuiți timpul trece foarte repede, îi face Rița Gărgărița cu ochiul.

Dar Bondărel tot n-a reușit să afle de ce anume timpul trece uneori atât de repede și alteori atât de încet.

Bondărel se plimbă gânditor prin grădinița din fața gării. Georgică și Fane Fluture se îngrijesc de stratul de trandafiri.

— Ah, oftează Georgică. Timpul este atât de prețios! Și se scurge precum apa...

Și, cu un semn către Fane Fluture, continuă:

— Nu crezi?

— Ba da, așa e, îl aprobă Fane.

Georgică arată către un trandafir în floare, exclamând:

— Uite, acum e timpul lui!

Bondărel descoperă un alt trandafir alături, pe jumătate ofilit. Micuțul își spune în gând: *Nu poți ține timpul pe loc!*

Cărașul Titi Bormașină construiește o linie nouă pentru un tren rapid.

— Pentru ce ne trebuie un tren rapid? întrebă Bondărel.

— Pentru ca pe viitor lucrurile să se miște mai repede, explică Titi.

Pentru că toți sunt de părere că au din ce în ce mai puțin timp.

Și, ridicându-și ochii spre ceasul defect al gării, adaugă:

— Când, de fapt, avem suficient timp la dispoziție.

Bondărel se întreabă: *Cum vine asta, să ai prea puțin timp?*

